

ПЕДАГОГІКА, ПСИХОЛОГІЯ

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ
І НАУКИ УКРАЇНИ

**Збірник
наукових
праць**

ТА МЕДИКО-БІОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ

ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ

№14²⁰⁰²

**Харківська державна академія дизайну і мистецтва
(Харківський художньо-промисловий інститут)**

**Фізично виховання і спорт
біологічні та педагогічні науки**

**Зареєстровано постановою президії ВАК України від
09.06.1999р. №1-05/7, 11.10.2000р. №2-03/8, 11.04.2001р. №5-05/4.**

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА АКАДЕМІЯ ДИЗАЙНУ І МИСТЕЦТВ
(ХАРКІВСЬКИЙ ХУДОЖНЬО-ПРОМИСЛОВИЙ ІНСТИТУТ)

Видається з січня 1998 року

№14

ПЕДАГОГІКА, ПСИХОЛОГІЯ ТА
МЕДИКО-БІОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ
ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ

ХАРКІВ 2002

Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту: 36. наук. пр. під ред. Єрмакова С.С. - Харків: Х/ІАДМ (ХХПІ), 2002. - №14. - 112 с.
(Укр., рос., англ. мов.)

У збірку вміщено статті, що висвітлюють нові технології фізичного виховання молоді і підготовки спортсменів.

Збірник розрахований на вчителів і викладачів фізичного виховання, тренерів і спортсменів.

Видається за рішенням Вченої ради Харківської державної академії дизайну і мистецтв (Харківського художньо-промислового інституту) [протокол № 4 від 27.12.1996 р., протокол № 7 від 23.04.1999 р., протокол № 8 від 29.03.2002 р.].

Збірка затверджена ВАК України і входить до переліку наукових видань, в яких можуть публікуватися основні результати дисертаційних робіт:

«Фізичне виховання і спорт» - постановою ВАК України від 09.06.1990р. №1-05/7. - Бюл. ВАК України, 1999. - №4. - С. 59;

«Педагогічні науки» - додаток до постанови президії ВАК України від 11.04.2001р. №5-05/4. - Бюл. ВАК України, 2001. - №3. - С. 6;

«Біологічні науки» - постановою президії ВАК України від 11.10.2000р. №2-03/8. - Бюл. ВАК України, 2000. - №6. - С. 7.

Редакційна колегія:

1.	Білін В.П.	доктор педагогічних наук, професор.
2.	Дмитренко Т.О.	доктор педагогічних наук, професор.
3.	Єрмаков С.С. (гол.ред.)	доктор педагогічних наук, професор.
4.	Золотухіна С.І.	доктор педагогічних наук, професор.
5.	Корягін В.М.	доктор педагогічних наук, професор.
6.	Максименко Г.М.	доктор педагогічних наук, професор.
7.	Друзь В.А.	доктор біологічних наук, професор.
8.	Клименко А.І.	доктор біологічних наук, професор.
9.	Лапутін А.М.	доктор біологічних наук, професор.
10.	Романенко В.О.	доктор біологічних наук, професор.
11.	Ткачук В.І.	доктор біологічних наук, професор.
12.	Веріч Г.Є.	доктор медичних наук, професор.
13.	Сак Н.М.	доктор медичних наук, професор.
14.	Ложкін Г.В.	доктор психологічних наук, професор.

С.С. Єрмаков, 2002;
ОХарківська державна академія
дизайну і мистецтв, 2002

ПОНЯТТЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ СИСТЕМИ ЯК РЕЗУЛЬТАТ РОЗВИТКУ СИСТЕМНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО МИСЛЕННЯ

Прокопенко А.І.

Харківський державний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

Анотація. Розглянуто поняття педагогічної системи, розкрито її сутність, виявлено багаторівневу структуру компонентів системи

Ключові слова: педагогіка, система, розвиток, предмет, дослідження, об'єкт.

Аннотация. Прокопенко А.И. Понятия педагогической системы как результат развития системного педагогического мышления. Рассмотрено понятие педагогической системы, раскрыта ее сущность, выявлена многоуровневая структура компонентов системы.

Ключевые слова: педагогика, система, развитие, предмет, исследования, объект.

Annotation. Prokopenko A.I. Concepts of pedagogical system as result of development of system pedagogical thinking. The concept of pedagogical system is considered, its essence is opened, the multilevel structure of components of system is revealed.

Keywords: pedagogics, system, development, subject, researches, object.

Розвиток педагогіки як науки здійснюється традиційно — з практичної діяльності, необхідність в якій виникає об'єктивно. Результати практичної діяльності (педагогічні факти) стають об'єктами дослідження. Спочатку мають місце описи фактів, явищ, далі йде пошук закономірностей.

Сучасна педагогіка здійснює перехід від емпіричної науки до теоретичної, від екстенсивного рівня розвитку до інтенсивного, від опису як способу відображення дійсності до пояснення, доказу. Результатом стало обґрунтування педагогічної системи як предмету науки (В.С. Безрукова, В.П. Беспалько, Т.О. Дмитренко, Н.Ф. Тализіна, В.О. Якунін та ін.).

Зміни в предметі науки пояснюються дією кількох факторів:

- об'єктивного — педагогічна наука довгий час розвивалась у напрямі опису компонентів педагогічної системи, не досліджуючи її як цілісність;
- суб'єктивного — розглядаючи в якості предмета процес виховання, аналізувалася лише діяльність учителя; в той же час передові педагоги-дослідники (В.С. Безрукова та ін.) розуміли, що основним компонентом педагогічної системи, її результатом

с виховні відносини. Саме в цьому предметі педагогіки найшли своє відображення досягнення педагогів-новаторів С.М. Лисенкової, В.Ф. Шаталова та ін.;

- інтеграцією педагогіки з філософією, кібернетикою, соціологією тощо, що сприяло обґрунтуванню теоретичних основ управління педагогічним процесом для підвищення його ефективності.

Вирішити вищевказані й інші проблеми в межах емпіричного напрямку в науці стало неможливим. Цей рівень не міг задовольнити педагогічну практику. Починає інтенсивно розвиватися теоретичний напрям. Із цього моменту теорія починає випереджувати практику, забезпечуючи її новими здобутками: парадигмами, концепціями, ідеями, підходами, методами тощо, сприяючи її інтенсивному розвитку. Педагогічно-дослідники здійснюють систематизацію фактів і явищ, а також теорії і концепції (О.Г. Гостев, О.Я. Найн, М.М. Таланчук та ін.). Інтеграційні процеси мають місце в межах педагогічної фактології, феноменології, конструктології, концептології. У педагогіці як науці, що активно розвивається, містяться гіпотетичні положення, які мають бути теоретично і практично перевірені. Активно розвивається методологія науки і досліджень. Наукові педагогічні дослідження забезпечують неперервний процес розвитку науки і мають свою специфіку, технологію і методику проведення (Ю.К. Бабанський, Б.С. Гершунський, В.І. Загвязинський, В.В. Красівський, М.К. Чапаєв та ін.).

Серед педагогічних концепцій, які найбільш вплинули на розвиток науки в кінці ХХ — на початку ХХІ століть, слід назвати такі:

- кібернетична концепція навчання (С.І. Архангельський, В.П. Беспалько, Ю.І. Машбиць та ін.);
- теорія поступового формування розумових дій і поглядів (П.Я. Гальперин, Н.Ф. Талізін);
- концепція управління навчальною діяльністю учнів (В.С. Безрукова, В.І. Беспалько, Т.О. Дмитренко, В.О. Якунін та ін.).

Інтеграція вказаних концепцій, здійснення на цій основі системних досліджень процесів навчання, виховання, розвитку, соціалізації особистості привели до обґрунтування понять “педагогічна система” і “педагогічний процес” (Ю.К. Бабанський, В.С. Безрукова, В.П. Беспалько та ін.). Роботи вчених у цьому напрямі ґрунтувались на досягненнях видатного вітчизняного психолога Л.С. Виготського та його учнів. Ними було зроблено спробу синтезу культури й пізнавальних процесів [1], доведено, що мимовільне запам’ятовування, активна увага, абстрактне мислення, польова дія, від яких залежить процес пізнання, не можна

зрозуміти як безпосередню функцію мозку. Ці процеси здійснюються у функціональних системах, “які формуються під час історично зумовлених видів практичної й теоретичної діяльності та змінюються в міру того як змінюється природа цієї діяльності” [2, с. 46].

Розробка наукового апарату системного підходу, його використання для обґрунтування понять і категорій педагогіки привели до визначення сутності, структури й функцій педагогічної системи. В роботі [3] виділені такі компоненти системи:

- потреби суспільства у підготовці кадрів;
- інформація, що є предметом засвоєння в процесі навчання;
- засоби, методи, форми педагогічного впливу для досягнення мети;
- контингент людей, що мають необхідність у певній підготовці;
- педагоги, що володіють необхідною інформацією, а також засобами спілкування в процесі навчання й виховання.

Автори розуміють під педагогічною системою “множину взаємопов’язаних структурних і функціональних компонентів, за допомогою яких досягаються цілі навчання й виховання підростаючого покоління і дорослих” [3, с. 10]. З приводу наведеного визначення О.П. Ковальов зауважує, що воно “не розкриває сутності педагогічної системи, хоч, безумовно, відображає важливі якості” [4, с. 14]. На нашу думку, визначення лєнінградських учених розкриває мєсту функціонування педагогічної системи — навчання й виховання підростаючого покоління і дорослих, а також вказує на наявність структурних і функціональних компонентів. Слід погодитися з О.П. Ковальовим — визначення не розкриває сутності системи.

В.П. Беспалько пише: “Предметом педагогічної науки є педагогічні системи, в межах яких здійснюється виховний процес” [5, с. 16]. В.С. Безрукова вважає, що в педагогічній системі реалізуються виховні відносини [6]. В.П. Беспальком, В.С. Безруковою обґрунтовано компоненти педагогічної системи: колективи педагогів і учнів, цілі, педагогічні принципи, зміст навчання і виховання, методи й організаційні форми спільної діяльності.

Аналіз компонентів, наведених в роботі [3], показує, що перший компонент — потреби суспільства у підготовці кадрів — це фактор, який впливає на функціонування педагогічної системи, але не входить до її складу.

О.П. Ковальов називає педагогічною системою “сукупність компонентів, взаємодія яких обумовлює високий ступінь організації процесу учіння, що проявляється в його ефективності [4, с. 15]. Автор

вважає, що “головною особливістю педагогічної системи є підвищення ефективності процесу учіння” [4, с. 14]. Автор не розкриває сутності поняття “ефективність” стосовно педагогічної системи, не називає показників, які мають її забезпечити. При цьому він зауважує, що підвищення ефективності здійснюється за рахунок діяльності учителя [4, с. 15]. З останнім твердженням ми не погоджуємося. На нашу думку, підвищення ефективності процесів, що відбуваються в педагогічній системі, залежить від організації спільної діяльності педагога і учнів. В цьому полягає сутність системи. Згідно з тлумачним словником, сутність — це найголовніше, основне, істотне в будь-якому об’єкті [7, с. 462]. У філософії сутність — це головне, визначальне в предметі, що зумовлене глибинними зв’язками й тенденціями розвитку, що пізнається на рівні теоретичного мислення [7, с. 462].

На нашу думку, сутність педагогічної системи полягає в оптимальній організації діяльності педагога й учнів, що веде до підвищення ефективності процесів навчання, виховання, розвитку тощо.

О.П. Ковальов називає компонентами педагогічної системи такі [4, с. 15]:

- “сукупність людей, що приймають участь у процесі учіння;
- предмет учіння — знання, накопичені суспільством (суспільна культура);
- множина семіотичних структур, за допомогою яких здійснюється кодування й накопичення інформації;
- сукупність людей, що перетворюють наукові знання у доступні для учнів;
- компонентами управління є:
  - а) сукупність “фільтрів” (програми, підручники, посібники тощо);
  - б) способи досягнення цілей — засоби, форми, методи педагогічного впливу;
  - в) педагоги, що виконують ряд специфічних функцій, основною є функція управління педагогічним процесом”.

Порівняння структури педагогічної системи, розробленої О.П.

Ковальовим і авторами роботи [3], показує, що однаковими в них є колективи педагогів і учнів, зміст, методи і форми діяльності. Відсутні вказівки на цілі, педагогічні принципи, а також зв’язки, які існують між компонентами системи (прямі, зворотні). Крім того, О.П. Ковальов вводить до складу педагогічної системи множину семіотичних структур, наприклад, мов, через яку має відбутися кодування інформації та її накопичення.

Отже, педагогічна система складається з кількох компонентів, між якими існують прямі зв'язки (педагог — учень) і зворотні (учень — педагог). Наявність зворотного зв'язку робить систему замкненою. Головними елементами педагогічної системи є учні та педагоги. Система як цілісний об'єкт активно впливає на свої компоненти, причому "вони втрачають деякі якості, що були притаманні їм до входження в систему, а натомість одержують інші якості, кількісним і якісним перетворенням піддаються також ті якості, що зберігаються" [8, с. 5].

Проектування педагогічної системи починається з обґрунтування її опису цілей її функціонування; при цьому враховуються характеристики учнів: рівень знань, умінь; особистісні якості (самостійність, активність тощо); характер пізнавальних процесів (пам'ять, мислення, мовлення). Обґрунтовуються принципи функціонування педагогічної системи (перша, друга, третя групи принципів). Перша група принципів спрямована на учня (природовідповідність, гуманізація, демократизація відносин); друга — на педагогічний процес (науковість, наочність, системно-комплексність); третя — на оточуюче середовище (культуравідповідність, зв'язок з життям, узгодженість вимог до учня з боку педагогів, батьків, вихователів тощо). Далі проектується модель змісту освіти на чотирьох рівнях (модель І Я Лернера). Вибір і розробка дидактичних процесів полягає у визначенні системи навчальних дій і забезпеченні управління ними для досягнення мети з урахуванням необхідних засобів її організаційних форм діяльності. При цьому між елементами педагогічної системи мають місце відносно сталі зв'язки, що й визначає структуру. Структура системи є організацією процесів навчання і виховання у часі. Вона забезпечує "сталість, але не мертву, застиглу, а рухову, динамічну сталість цілісної системи" [8, с. 7].

Таким чином, структура педагогічної системи включає компоненти (колективи педагогів і учнів, цілі, принципи, зміст, методи і форми спільної діяльності) і зв'язки (прямі, зворотні; часові, просторові; детерміновані, стохастичні; причинні, необхідні тощо). Для педагогічної системи є характерними відношення, що існують у соціальних системах: координації, субординації, співробітництва. Відношення координації ґрунтуються на існуванні опосередкованих і багатозначних зв'язків, що означає вплив усіх елементів на конкретно взятий елемент. Наприклад, якщо будь-який елемент педагогічної системи зазнав певних змін, а всі останні залишились незмінними, може виникнути феномен відторгнення зміненого елемента. В історії педагогіки існує чимало прикладів, коли відношення координації було проігноровано. В.П. Беспалько в своїй роботі [5] наводить приклад програмованого навчання. Використання цього методу управління навчальною діяльністю учнів вимагає відповідної

координації цілей, розробки змісту, здійснення підготовки учнів, підвищення кваліфікації педагогів, наявності програмованих підручників, посібників, технічних засобів навчання тощо. Якщо комплекс вимог не буде враховано при організації програмованого навчання, застосування цього методу буде приречено на невдачу.

Між педагогами й учнями існують відношення субординації й співробітництва. Спілкування як вид співробітництва розглядається філософами (Г. Буш та ін.), соціальними психологами (Г.М. Андрєєва та ін.), педагогами (М.Д. Касьяненко та ін.). Філософ Г. Буш аналізує спілкування як діалог, визначає умови його успішного здійснення, в тому числі під час спільної творчої діяльності [9]. Сучасна соціальна психологія розглядає існування спілкування як реальності міжособистісних відносин, а також суспільних відносин [10]. Педагоги обґрунтовують особливості компонентів педагогічної системи для здійснення феномену спілкування під час спільної діяльності педагогів і учнів [11]. Тут має місце комунікативний бік спілкування (обмін інформацією), інтерактивний (організація взаємодії) і перцептивний (сприйняття один одного і встановлення взаєморозуміння).

Отже, структура педагогічної системи як сукупності компонентів і зв'язків складає її фундаментальну особливість, що забезпечує:

- виділення системи із зовнішнього середовища;
- динамічну рівновагу в процесі функціонування;
- взаємодію з іншими системами.

Педагогічна система існує й виконує свої функції під впливом соціальної системи. Вимоги соціальної системи спрямовані на той чи інший компонент. У зв'язку з реформуванням системи освіти, широким упровадженням особистісно орієнтованих технологій навчання й виховання такими компонентами є мета, зміст освіти і форми організації спільної діяльності. У цілях фіксується необхідність розвитку мотиваційної сфери особистості, таких якостей як самостійність, активність, заповзятливість тощо. У змісті спеціальної підготовки відображаються досягнення науки, пов'язані з використанням новітніх інформаційних технологій, комп'ютерної техніки тощо. Таким чином, необхідно враховувати залежність якості функціонування педагогічної системи від внутрішніх факторів (компонентів, зв'язків), а також від зовнішніх, які відбиваються через внутрішні фактори (А.О. Кірсанов).

Сутність педагогічної системи, що проявляється при її функціонуванні, залежить перш за все від колективів педагогів і учнів, їхньої спільної продуктивної діяльності. Так, у педагогічній системі вишого закладу освіти досягнення мети — підготовка майбутнього вчителя —

залежить від викладачів і студентів. Тут проявляється єдність частин системи заради досягнення інтегративної якості цілісної системи.

Багато поколінь викладачів вищих закладів освіти сформували підхід до перебудови педагогічної системи, що ґрунтується на внутрішніх резервах — підвищенні якості педагогічного управління через застосування прогресивних методів, засобів, форм організації навчальної діяльності студентів. На даному етапі розвитку педагогічних систем актуальною є задача узгодження (інтеграції) соціального й педагогічного управління процесами навчання й виховання, забезпечення його перспективності. В основу розробки моделей компонентів педагогічної системи слід покласти принципи перспективності та наступності.

Важливою особливістю педагогічних систем є ієрархічність, що притаманна усім компонентам:

- цілям (державні, навчального закладу, педагога, учнів тощо);
- принципам (спрямовані на учня, педагогічний процес, середовище);
- зміст (знання, уміння, досвід творчої діяльності, досвід емоційно-ціннісного ставлення до себе, оточуючого світу);
- методам (всезагальні, загальнонаукові, частково-наукові);
- колективам учнів (один учень, група, клас, паралельні класи, школа тощо);
- колективам учителів (один учитель, група, всі учителі паралельних класів, школа тощо).⁴⁵

Наявність ієрархічної структури компонентів забезпечує підвищення кількості різноманітності органу управління (закон У.Р. Ешбі).

Висновки

1. Об'єктом педагогіки як науки є людина, а предметом — педагогічна система як сукупність компонентів, взаємодія яких забезпечує ефективне управління навчальною діяльністю учнів.
2. Сутність педагогічної системи полягає у підвищенні ефективності взаємодії головних компонентів — колективів учнів і учителів, оптимальній організації їхньої діяльності.
3. У педагогічній системі існують прямі та зворотні зв'язки, що робить систему замкненою. Актуальною проблемою є підвищення оперативності, гнучкості та результативності зв'язків у педагогічній системі.
4. Педагогічна система як частина соціуму є соціальною інституцією, для якої характерні відношення координації, субординації, співробітництва.
5. Відношення координації полягає у тому, що зміна одного з

компонентів педагогічної системи впливає на всі інші. Це фундаментальне положення слід обов'язково враховувати при застосуванні нових педагогічних технологій, а саме визначати умови і вимоги їхньої ефективності.

6. Ієрархічна структура всіх компонентів педагогічної системи (колективів педагогів і учнів, цілей, змісту, методів тощо) забезпечує достатню кількість різноманітності органу управління, що необхідно для забезпечення ефективного функціонування системи і процесів навчання, виховання, розвитку, соціалізації особистості.

Література

1. Выготский Л.С., Лурия А.Р. *Этюды по истории поведения*.— М.: Педагогика-Пресс, 1993.
2. Коул М., Скрибнер С. *Культура и мышление*.— М.: Прогресс, 1977.— 261 с.
3. *Методы системных педагогических исследований*.— Л.: Изд-во Ленинградского ун-та, 1980.— 172 с.
4. Ковалев А.И. *Педагогические системы: оценка текущего состояния и управление: Учеб. пособие*.— Харьков: Харьковский гос. ун-т, 1990.— 153 с.
5. Беспалько В.П. *Теория учебника: дидактический аспект*.— М.: Педагогика, 1988.— 160 с.
6. Безрукова В.С. *Педагогика*.— Екатеринбург, 1994.— 337 с.
7. *Новий тлумачний словник української мови. В 4 т. Т. 4*.— Київ: Аконт, 1999.— 941 с.
8. Афанасьев В.Г. *Научное управление обществом: опыт системного исследования*.— Изд-е 2-е, доп.— М.: Политиздат, 1973.— 390 с.
9. Буш Г. *Диалогика и творчество*.— Рига: Зинатне, 1989.— 211 с.
10. Андреева Г.М. *Социальная психология: Учебник*.— Изд-е 3-е, доп. и перераб.— М.: Изд-во Московского ун-та, 1988.— 430 с.
11. Касьяненко М.Д. *Педагогіка співробітництва*.— Київ: Вища школа, 1993.— 318 с.

Надійшла до редакції 03.07.2002р.

УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНО-ПІЗНАВАЛЬНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ СТАРШОКЛАСНИКІВ

(методичні рекомендації учителям)

Костіна В.В.

Харківський державний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

Анотація. Статтю присвячено аналізу проблеми управління навчально-пізнавальною діяльністю старшокласників. Запропоновано технологію педагогічного проектування засобів управління навчально-

СОДЕРЖАНИЕ

КОЗИНА Ж.Л., БЕЗ'ЯЗИЧНИЙ Б.І., СІРИЙ О. В. Особливості впливу різних методик тренування на спеціальну фізичну підготовленість юних футболістів	3
ГЛАЗУНОВ С.І. Взаємозв'язок деяких нормативів бойової підготовки з рівнем розвитку фізичних якостей військовослужбовців механізованих підрозділів сухопутних військ	9
ЧУДНА Р.В. Сензитивні періоди в адаптивному фізичному вихованні	14
БЕРЕЖАЙСЬКИЙ ВІКТОР. Спеціальна фізична підготовка кваліфікованих лижників-двоборців у річному циклі тренування	20
ПРИШЛЯК ОЛЕГ. Моделювання дії електромагнітного поля на організм людини	28
КРАВЧУК Т.М. Ритмічна гімнастика як засіб теоретико-методичної підготовки майбутніх учителів фізвиховання (історико-педагогічний аспект)	33
ЧЕРНОЗУБ АНДРІЙ. Вплив програм тренувальних занять з урахуваннях функціональних можливостей м'язової маси на підвищення силових можливостей спортсменів, які займаються атлетизмом	39
НОСКО М.О. Визначення кореляційної залежності координаційної структури рухів при виконанні рухових завдань	47
ЗІНЬКІВ ОЛЬГА. Історичні аспекти становлення та розвитку сноубордингу	53
ПЮМАЗАН А.А. Динаміка фізичного розвитку студентів економічного вузу за роки навчання	56
БРІСКІН ЮРІЙ. Цільово-результативні аспекти паролімпійського спорту	61
ПЕРЕДЕРІЙ АЛІНА. Програма технічної підготовки легкоатлетів з наслідками церебрального паралічу з урахуванням особливостей рухової пам'яті	68
ПРОКОПЕНКО А.І. Поняття педагогічної системи як результат розвитку системного педагогічного мислення	74
КОСТИНА В.І. Управління навчально-пізнавальною діяльністю старшокласників (методичні рекомендації учителям)	81
ДБЯЧЕНКО АНДРЕЙ. Проявлення спеціальної виносливості гребцов-академістів високого класу в умовах утомлення, типичного для второй половини соревновательной дистанции, их взаимосвязи с компонентами структуры соревновательной деятельности	91
ВОВК В.М. Обоснование рациональной преемственности физического воспитания учащейся молодежи с помощью квалнметрического подхода	99
Вимоги до статей	110
До уваги авторів!	110

ЗБІРНИК ВИДАЄТЬСЯ ЗА КОШТИ АВТОРІВ
Статті публікуються в авторській редакції

••

Оригінал-макет підготовлено в редакційно-видавничому відділі ХДАДМ

**Підл. до друку 04.07.2002. Формат 60x80 1/16. Папір: друк. Друк: різнограф.
Ум. друк. арк. 7.00. Тираж 100 прим.**

**ХДАДМ, Харківська державна академія дизайну і мистецтва,
Україна, 61002, Харків-2, вул. Червонопрапорна, 8.
Свід-во про внесення до держ. реєстру суб'єкта видав. справи
ДК №860 від 20.03.2002р.**

**Надруковано з оригінал-макету в типографії Фонду
61002, Харків-2, вул. Червонопрапорна, 8.**